

Jorge Alarte saluda la secretaria d'organització del PSOE, Leire Pajín, en ser escollit nou secretari general del PSPV-PSOE.

Una boda i quatre funerals

Jorge Alarte és, a 34 anys, el nou secretari general del PSPV-PSOE. Després d'haver-se imposat per només vint vots a l'altre aspirant, Joaquim Puig, la direcció federal socialista i la Moncloa són una pinya al seu costat. És hora de soterrar el passat i de mirar cap al futur, diuen.

Dynamic Look. Asesores de imagen'. Això anuncia la marquesina del comerç que hi ha al davant mateix del Palau de Congressos de València, l'escenari on el cap de setmana passat Jorge Alarte resultava escollit el cinquè secretari general de la història del PSPV-PSOE. I, certament, l'11è congrés dels socialistes valencians podria haver-se esdevingut en aquest centre d'estètica. Del conclave ha

eixit una direcció renovadíssima, trenca-dora, moderna.

Una executiva nacional parida gràcies als esforços de José Blanco i Leire Pajín, i saludada amb efusivitat per José Luis Rodríguez Zapatero i María Teresa Fernández de la Vega. Tots quatre –el pòquer d'asos del socialisme espanyol– van assistir a la jornada final d'un congrés històric. Per primera vegada des del 1980, Joan Lerma i els seus hereus són

fora de la cúpula de l'organització. Però si 11 delegats dels 282 que van votar Alarte s'hagueren decantat per Puig, el batlle de Morella encapçalaria ara la federació socialista valenciana, i el pòquer d'asos faria cara de sota de bastos.

En aquest sentit, l'alcalde d'Alaquàs ha d'agrair l'enorme suport rebut a les comarques alacantines. I especialment l'ajuda, inesperada i decisiva, de la Marina Alta i l'Alcoià. Potser hauria de pelegrinar a la Font Roja i el Montgó, com a mostra d'agraïment. A les fal·des d'aquests paradisos naturals viu una desena de delegats que s'havien compromès amb Francesc Romeu i que, al remat, han encimbellat Alarte.

Perquè, després de setmanes assegurant que arribaria a la votació final, Romeu no va optar a la secretaria general. Va superar els 90 avals, però no va arribar als 138 que li haurien permès de dir-hi la seua, davant el plenari. Com ja es deia, va tancar un acord amb Puig, una entesa segellada als luxosos hotels Hilton i Sorolla Palace, on s'allotjava la majoria de delegats que, en cloure's el congrés, alça-

ren el puny i cantaren *La Internacional*. Definitivament, és temps de contrastos, en aquest partit.

L'entesa era a tres bandes, perquè s'hi va afegir el referent d'Esquerra Socialista (ES), Vicent Garcés, corrent amb veu però sense vot que fins aleshores no havia pres posició en la cursa successòria. No debades, alguns dels seus membres –cal mirar de nou cap a les comarques del sud– ja havien avalat Alarte. La convergència, una “xicoteta revolució silenciosa” fruit d'una “aliança real de generacions”, en paraules de Puig, aspirava a “superar l'etiquetatge, les velles famílies, tot allò que ja no té sentit”. Tant Puig –va presentar 261 esmenes a la ponència marc– com Romeu –un centenar més, gairebé totes en el mateix sentit– acusaven Alarte –que no en presentà cap, amb el seu nom– d'haver-se allunyat del debat i de proposar un canvi buit de contingut. Romeu afirmava que l'acord era “una solució valenciana al socialisme valencià” –davant les maniobres de Madrid favorables a Alarte, s'entén– i Garcés s'hi va afegir perquè es tractava d'un projecte “reivindicador d'un partit valencià, valencianista, un partit socialista d'esquerres i profundament democràtic”. Puig, cap visible del trident, avisava que Romeu “tindrà un gran futur, al PSPV”, i tothom va entendre que seria el candidat a la Generalitat d'una executiva nacional dirigida pel morellà.

Ana Noguera, ex-integran d'ES, s'havia retirat un dia abans, en comprovar que no tenia prou avals, però no va afegir-se al pacte. Les urgències, la presumpta promesa de càrrecs d'anomenada i el fet que al capdavant de l'aliança hi haguera Puig i no Romeu, potser ha estat clau en el resultat final del congrés.

150 contra 263, 47% contra 51%.

Després de setmanes d'especulacions sobre els avals que tenien els uns i els altres, finalment Puig n'hi va presentar 150 –12 més dels necessaris–, i Alarte, 263, una xifra que el deixava a només 12 de la majoria absoluta, sempre que els avals es traduïren en vots, és clar. Un centenar llarg, llarguíssim, dels seus suports provenia de la plataforma Socialisme i Ciutadania, impulsada per l'actual secretària d'Organització del PSOE, Leire Pajín, quan encara no havia estat elevada al cim de Ferraz per José Luis Rodríguez Zapatero. Amb ella hi havia

Del País Valencià i d'esquerres

La ponència marc de l'11è congrés del PSPV-PSOE advocava per una “refundació”, que incloïa el canvi de nom i una mirada captivadora cap a l'espectre situat en allò que se'n diu “centre polític”. Doncs bé, les tres comissions que van debatre el text van liquidar-ne més d'un centenar d'articles, a més de mantenir-ne el nom i de situar-se a l'esquerra. “Ens hem passat prop de dues hores parlant del nom”, deia una delegada de l'Alcoià. “Ángel Luna ha proposat una esmena transaccional per dir-nos Partit dels Socialistes Valencians [i no PSCV, com va redactar al seu dia] i tampoc no hem volgut. Hem guanyat per 107 contra 7”. El punt 28 no va resultar menys dens. Deia que “som el partit que millor identifica la majoria del valencianisme polític”, i n'hi havia que no pensaven igual. Després de no arribar a cap acord al si de la comissió, la incògnita va aterrar al plenari. “Cal concretar, primer de tot, què és *valencianisme polític*. Tenim prou temps per a endinsar-nos-hi de nou?”, digué el president. Els socialistes valencians han parlat de les seues essències al 30è aniversari de la fusió del PSPV amb el PSOE, fita que evocava una mostra retrospectiva al *hall* del palau.

noms significatius del poder local del PSPV-PSOE, com ara Alejandro Soler –alcalde d'Elx– i Ana Barceló –alcaldessa de Saix–, dues persones a les quals Pajín havia proposat de dirigir el partit, però que, per raons diverses, havien desestimat l'ofertament. Alarte corria des de juliol del 2007 –abans que Joan Ignasi Pla dimitira el càrrec–, però la plataforma no va mostrar-se a favor seu fins un parell de setmanes abans del congrés, quan els intents d'última hora per a convèncer Soler van esdevenir infructuosos.

Siga com siga, Puig i Alarte van adreçar-se a l'auditori, dissabte al matí, conscients que allò era un cara o creu, com és costum a la federació socialista valenciana. Més encara quan planava en l'ambient que era la candidatura de València contra la de Madrid.

Primer va intervenir el de Morella, que va tocar la fibra i va allunyar-se de refundacions: “Qui perd els orígens, perd la identitat”, va dir, a més de recordar allò que sempre li diu el seu oncle, de 98 anys, supervivent del camp de concentració de Mauthausen: “Tu, xiquet, sempre d'esquerres!” Puig va plantejar “més carrer i menys *despatxitis*”, per tal de capgirar la

situació del PSPV; va solidaritzar-se amb l'alcaldessa de Dénia, Paquí Viciano, per la moció de censura que l'ha apartada del govern; va recordar que, al congrés federal del 2000, “la cosa més fàcil era apostar per José Bono, que era qui estava al costat del poder, però jo ho vaig fer per Zapatero”, i no va deixar l'ocasió de dir que “la nostra primera lleialtat han de ser els valencians i valencianes”. Un discurs sentimental que va animar els seus seguidors i els de Romeu: tots dos, a l'eixida del plenari, van evocar Lenin a la seua arribada a l'estació de Finlàndia de Sant Petersburg, i van fer una segona al·locució dalt d'una tarima. No se'ls sentia, sobretot perquè els seus vociferaven “País Valencià!”, “unitat!” i “sempre d'esquerres!”. Havien dut el partit allà on volien: era el Madrid contra el València, era el centre contra l'esquerra.

Si s'hi veien amb possibilitats, era perquè el discurs d'Alarte no havia estat tan encertat. L'alaquaser va estripar els esborranys que havia fet –ni tan sols va esgotar el temps de què disposava– i va centrar-se a atacar els arguments de Puig. “Seré jo mateix”, va dir, i va enumerar tres idees-força: “O continuem com els

1 El ministre de Sanitat, Bernat Sòria; la vice-presidenta primera del govern espanyol, Maria Teresa Fernández de la Vega; la secretària d'organització del PSOE, Leire Pajín; el president del govern espanyol i secretari general dels socialistes, José Luis Rodríguez Zapatero, i el vice-secretari general del PSOE, José Blanco, van fer pinya amb Jorge Alarte a l'acte de clausura del congrés del PSPV. A sota [foto 2], Joaquim Puig i Francesc Romeu s'adrecen als delegats als passadissos del Palau de Congressos, poc abans de la votació definitiva. El procés de votació [3] va ser molt lent, mirant d'evitar dubtes. La nova secretària d'organització del PSPV és Elena Martín [4].

últims quinze anys o fem un canvi de debò, un canvi de valent per a deixar de ser autistes"; "no ho dubteu, sóc profundament d'esquerres", i "no sols hem de tenir bones idees, sinó que hem de saber transmetre-les". Això, afegit a diverses picades d'ull a l'alcalde de Dénia –"Paqui, han de canviar les coses, tots els companys hem d'estar amb tu, no dividits"–, a Pajín –"estic orgullós de tenir al meu partit gent com tu, no passa res per dir-ho"– i a Zapatero –"al 2000, diguéreu que no estàvem tan malament; jo, avui, us dic que estem bé i que ho farem"–, va ser prou perquè obtinguera el 51,37% dels vots. Puig es quedava en el 47,72%, i la resta eren en blanc. Alarte es convertia en el nou secretari general.

Quatre morts polítiques. Tot seguit van produir-se quatre decessos. Els dos primers, els de Joan Lerma i Ciprià Ciscar. Alarte va iniciar el seu discurs d'agraïment amb una "licència", segons que va dir: va demanar un fort aplaudiment per a tots dos, una manera de reconèixer els serveis prestats i de dir-los adéu per sempre més, alhora que va donar les gràcies a "la valenciana més valenciana que tenim a Madrid, Leire

Pajín" i de saludar "el meu amic Pepe Blanco". Alarte també va anunciar que proposava l'alacantina de 36 anys Elena Martín –bona amiga de Pajín– com a responsable d'organització. Martín, en eixir del plenari a espentes i redolons, amb prou feines va dir "sóc d'esquerres".

A continuació va parlar Blanco, que va matar qualsevol intenció de Puig d'esdevenir un contrapoder: "S'han acabat les bromes i els experiments. Ximo, tens una enorme responsabilitat perquè aquest congrés acabe bé, com féu Pepe Bono donant plena autonomia a José Luis Rodríguez Zapatero." A més, va apuntar que "és l'hora de fer una oferta atractiva, no de cap revolució silenciosa". Blanco va reiterar que aquest congrés significava un "punt final", després del qual "s'obre una nova etapa". El dinar posterior amb Puig, Pajín i Alarte no fou menys tens... I tot indica que el proper cadàver serà Francesc Romeu, que serà cessat de la direcció de la fundació socialista Jaime Vera, després del torcebraç que ha tingut amb els seus caps, Blanco i Pajín.

L'executiva, amb el 61%. Després d'una llarga nit negociant l'executiva – com a vice-president hi ha Alejandro So-

ler, de 36 anys–, dues persones properes a Puig en formen part: Alfred Boix, amic de Pajín, i Joan Calabuig, que té bona relació amb Blanco, i que es fa càrrec de l'àrea d'idees i programes, allò de què els refractaris a Alarte deien que fluïxjava més. L'executiva, amb important presència de l'esquifit poder local del PSPV, va rebre el 35% de vots en blanc.

Només restaven les arengues finals d'Alarte i Zapatero. El primer, va agrair "especialment" la feina de Pajín i De la Vega, i va afirmar que Blanco s'havia convertit en "un gran expert en política valenciana", cosa que va provocar xiuxiueigs a la sala. Va proposar-se de "mantenir els 850.000 votants que tenim i seduir els altres 4.200.000", cosa que inclouria la població infantil i fins i tot Francesc Camps i Enric Morera.

Zapatero, fred durant l'acte, va centrar-se a llançar missatges al PP, però no va deixar passar l'ocasió de dir a Alarte que "encara queda lluny guanyar les generals a la Comunitat Valenciana". Sobretot si hom mirava les fileres dels Ports, Maestrat, Plana Mitjana, Safor, Valldigna... No aplaudia gairebé ningú.

Victor Maceda